ברנדו וג'ינה פליסר ב„כשגברים שונאים"
אקדחים, נוף ומשחק

קולנוע

ישראל

צנזורים עכ"ד!

ברגע בו התירו חברי המועצה־לביקורת־סרטים־ומחזות את הופעתה של ה־באלט הסנגלי, עטו צלמי יומן גבע על הרקדניות צילמי אותן משך דקות ארוכות, לא גרעו גם צילומים של החזות החשופים בתנועה מקרוב ומרחוק. הפעם לא עשו זאת כקטע פירסומת בתשלום, כי אם לפי בקשת משרד־החוץ שבגלל הקשרים עם סנגל היה מעוניין בפירסומת מלאה להופעת הלהקה.

אולם הקטעים המצולמים לא הופיעו ב־יומן. מישהו החליט לפסול אותם. לא היו אלה הצנזורים וגם לא אנשי יומן גבע. אל שורת הצנזורים הפוסקים מה יראה הקהל ומה לא נוספו הפעם בעלי בתי־הקולנוע. הם שהחליטו להוציא את הקטע מהיומן. הנימוק: פירסומת לאמנים זרים עלולה ל־משוך צופים פוטנציאליים מבתי־הקולנוע.

סרטים

הזמן משכיח הכל

הלילה הארוך של 43 (פאר, תל־אביב; איטליה). הוא הלילה שהאפיל על איטליה משנת 1923 — הלילה הארוך של הפאשיזם. לכאורה הוא חלף עם חיסול משטרו של מוסוליני, אך האמנם נמוג כליל, או שצילו מרחף עדיין על פני איטליה החדשה?

סרטו של פלורסטאן ואנצ'יני, במאי אי־טלקי צעיר, נועד להזכיר את אותו הלילה לאלה ששכחו, ולהתריע שהשוכחים עשויים לגרום לחשיכה נוספת.

עלילת אהבה בנאלית, בין אשה הנשואה לבעל אימפוטנט (בלינדה לי) לבין בנו של עורך־דין ליבראלי (גבריאל פרואטי), משמ־שת לואנצ'יני צוהר לתיאור תמונה אחת מימי המשטר הפאשיסטי בעיר פרארה. שחי־תותם של הפאשיסטים, משטר הטירור וה־רצח, סיסמאות המהדהדות גם עתה ברחוב האיטלקי חוברים יחד לתמונה מעוררת חל־חלה.

מוסר ההשכל של הסרט מובא רק בסיו־מו. פרזאטי, שבילה עם בלינדה לי בלילה בו נרצח אביו בידי הפאשיסטים, חוזר כצבור שנים עם משפחתו החדשה לאותי גשר עליו נרצח אביו. הוא פוגש את מפקד הפאשיסטים האחראי לרצח — אזרח הגון ומכובד בהווה, ולוחץ את ידו בהערכה. „בעצם הוא היה אדם טוב," אומר פרזאטי לאשתו.

צרתו של הסרט שהוא מסורבל וארוך. בלינדה לי, אפילו אם מציגים אותה לשם שינוי, לא כנערת זוהר אלא כמכוערת, אינה שחקנית, עם כל הכבוד לזיכרה.

השודד הפך לשריף

כשגברים שונאים (חן, תל־אביב; ארצות־הברית), מנסה להציג את מרלון ברנ־דו כפי שרק אדם אחד מסוגל להציג אותו — מרלון ברנדו, לפחות לדעת עצמו. אלא שברנדו הבמאי אינו מגלה בברנדו השחקן יותר משגילו בו במאים אחרים. ואם על מנת להוכיח זאת, היו דרושים ששה מליוני דולארים, סיבוכים בעבודה ופירסומת רעש־נית, לא היה זה שווי.

אלא שמחוץ לזה יש בסרט די והותר כדי לעשותו מרתק, בראש וראשונה זהו סיפור טוב. זהו מערבון כמעט קלאסי, בו יוצא ברנדו לנקום בשותפו לשעבר (קארל מאלדן), שהפקירו על גבעה שוממה מוקף מוצ'אצ'וס של המשטרה המקסיקאית, וברח עם הכסף שנשדד על ידי שניהם. אחרי ש־ריצה חמש שנות מאסר מחפש ברנדו את שותפו עב־האף, מוצא אותו בתפקיד שריף בעיירה אמריקאית קטנה. הוא מתכנן נקמה מיוחדת במינה, אך גופל במלכודת שהכין ליריבו. וזה עוד לא הסוף.

הנסיון להדביק למערבון זה משמעית עמוקה יותר, פסיכולוגיה של שודד בנק או ויכוח על מהותה של החזרה בתשובה, אינו עולה יפה. בסופו של דבר עיקר כוחו של הסרט בקרבות האקדחים, במתח סביב הבעיה המערבונית הנצחית: מי ינצח, וב־תמונות המרהיבות המהיבות.

גם אם ברנדו אינו ברנדו חדש הוא עודו דמות קולנועית מגנטית וקארל מאלדן מהווה בכעורו יריב שוה־כוחות למארלון היפה. אם יש בסרט משהו התורג מהשיגרה ה־מערבונית זוהי השחקנית המקסיקאית פינה פליסר. גיבורת מערבון ראשונה שאינה יפה ואינה טקסית, אך לעומת זאת יוצאת לשחק.

מונארכיה בנעוץ

הטוויסט הוא מלך (אופיר, תל־אביב; ארצות־הברית) — אבל מי יכול ל־היות נתינו? כל הרצון הטוב שמשקיעים הצופים, ההולכים לסרט זה מתוך מטרה לקבל שיעור במלה האחרונה של הריקוד המודרני, הולכים לאיבוד. מכל הטוויסט אין רואים אלא שורה ארוכה של נענועי ישבנים לרוחב הבד הסינמסקופי.

אם זוהי המונארכיה של הטוויסט, מוטב כבר לבחור ברפובליקה של הצ'ה־צ'ה־צ'ה.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **יום הדין בנירנברג** (אלנבי, תל־אביב; הבירה, ירושלים) הנאציזם — כסכנה המאיימת על כל חברה אנושית. סטנלי קר־מר חושף את הרקע לצמיחת הנאציזם באחד ממשפטי נירנברג — משפט השופטים הנא־צים. כפנסר טרייסי, מקסמיליאן של, מרלין דיטריך וברט לאנקסטר.

● **החותם השביעי** (מקסים, תל־אביב) אינגמר ברגמן מחפש את טעם הקיום בסרט סימבולי מעמיק וכבד על רקע מגיפת הדבר באירופה של ימי־הביניים.

● **האבירים** (בן־הודה, תל־אביב) מל־חמת הפולנים בצלבנים הפרוסים במאה ה־14, בסרט ראווה מצויין.

● **עד כלות הנשימה** (סמדר, ירו־שלים) ז'אן פול בלומנדו וג'ין סיברג בסרט בשורה לסגנון קולנועי חדש.

● **הלילה** (רון, ירושלים) שקיעת ה־אהבה של זוג אינטלקטואלי על רקע ניוונה של החברה המודרנית. ז'אן מורו, מוניקה ויטי ומרצ'לו מסטרויאני בסרטו של מיכל־אנג'לו אנטוניוני.

● **אכנאטון** (חן, חיפה) החיים כ־הרפתקה של חיפושים ורדיפה בסרט אחר של אנטוניוני.

● **מוצאי שבת וביקור יום ראשון** (ארמון, חיפה) נערה שלא נותנת משכיחה את זעמו של פועל אנגלי צעיר. משחק מצויין של אלברט פיני בסרט המגיש נתח חיי חיים ברית.

• סינגואלה • סינגואלה • סינגואלה • סינגואלה • סינגואלה •

העתונות הישראלית על
הסרט „ניני"

אולם הרומן הישראלי
של סופר הדור הצעיר
הישראלי — מ. זרחי

הופיע למכירה

* בלי קיצורים
* בלי השמטות
* בלי צנזורה

הופיע בפורמט־כיס בהוצאת „ים־סוף" (מקודם „ינשוף")
להשיג בכל הדוכנים — המחיר 1.20 ל"י

• סינגואלה • סינגואלה • סינגואלה • סינגואלה • סינגואלה •